

COM VA COMENÇAR...

María Sánchez Forés

Farà cosa de dos anys, parlant amb la meua mare, em vaig assabentar de que aquí al poble algú havia tocat el Ball del Pla amb dolçaina.

Aquesta notícia em va sorprendre alhora que em va alegrar, ja que vaig veure una esquerda per on introduir aquest instrument a les tradicions del poble.

Jo toco la gralla des de ben petita, i vaig començar a practicar amb dolçaina per qüestions de repertori valencià. La idea de poder tocar també el Ball del Pla em va entusiasmar.

De seguida vaig voler saber-ne tots els detalls: quan va ser l'actuació, com va sonar, qui va tocar, qui en va ser l'organitzador, ..., i sobretot volia saber el motiu pel qual no s'havia tornat a tocar. La meua mare em va explicar tot el que recordava, i em va ajudar a posar-me en contacte amb aquell dolçainer covarxi.

La primera trobada amb en Jose va tenir lloc a principis del passat estiu. Després d'escoltar la versió en primera persona, vaig proposar-li recuperar una actuació d'aquesta

mena. Ell va estar-hi d'acord, i em va deixar unes partitures molt velles on hi figuraven algunes parts del Ball. I aquí és on l'Enric Montsant entra en joc. En Montsant és professor de gralla, dolçaina, tarota, sac de gemecs...a més d'altres instruments tradicionals populars. És compositor de multitud de temes d'aquest caire, fet que l'ha portat a guanyar una xifra important de premis. A més, forma part d'un grup de música anomenat "La Banda d'en Vinaixa". Fa gairebé sis anys que m'imparteix classe i quan li vaig explicar tot el que duia donant voltes al cap, es va il·lusionar tant com jo.

Al demanar-li que em donés un cop de mà amb les partitures, no va trobar cap tipus de problema, i de seguida s'hi va posar a la feina. Va passar tots els

temes a net, i amb l'ajuda d'una gravació de la banda, vam retocar notes que desafinaven, compassos equivocats i arpegis que no lligaven. Des d'un principi ja em va avisar que es tractava d'un ritme peculiar, i és per això que vam passar moltes hores tocant, repetint i repassant peça per peça, nota per nota.

El resultat va ser immillorable. Ja tenia les partitures a punt per aprendre-les. Ara només calia buscar els dolçainers. La Núria Gascó va ser una de les primeres amb qui vaig parlar. Li vaig explicar la idea i, com ja suposava, li va semblar molt bé. Poc a poc, la notícia va anar escampant-se entre els més joves fins que vam aconseguir formar un grup

